

๒๑

ก ร ร ม

ข อ ง ค น ด ำ พ ร ะ

ความเป็นมนุษย์ หาได้ยาก

ความเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้า หาได้ยาก

ความถึงพร้อมด้วยขณะสมัย หาได้ยาก

พระสังฆกรรม หาได้ยากอย่างยิ่ง

ความถึงพร้อมด้วยศรัทธา หาได้ยาก

การบวช หาได้ยาก

การฟังพระสังฆกรรม หาได้ยาก

กรรมของคนตาพระ

๑๕๒

มีผู้คนอยู่ไม่น้อยในโลกนี้ ที่ยังไม่ทราบว่าคุณค่าของชีวิตคืออะไร ทำให้ชีวิตของชาวโลกจึงต้องวุ่นวายไปกับการแสวงหาอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ทั้งๆ ที่สิ่งที่มีคุณค่ามากที่สุดนั้นไม่ต้องออกไปแสวงหาอื่นไกล เพราะสิ่งนั้นมีอยู่แล้วในตัวของเราทุกคน นั่นคือพระรัตนตรัย รวมทั้งบุญกุศลและคุณความดีทั้งหมด เพียงแต่เราต้องมาพิจารณาสักนิด จึงจะพบว่า ในชีวิตของเรา สิ่งที่จะขาดไม่ได้คือบุญ เพราะบุญเป็นบ่อเกิดของทุกสิ่งทุกอย่าง จะช่วยส่งเสริมให้เราไปถึงจุดหมายปลายทางของชีวิตได้ หากขาดบุญกุศลแล้ว ชีวิตของเราจะมีแต่ความมืดมนและเต็มไปด้วยความทุกข์ทรมาน ต้องเวียนว่ายตายเกิดกันอยู่เรื่อยไป เพราะฉะนั้น เราต้องประกอบบุญกุศลไว้ให้มากๆ ทำให้เป็นชีวิตจิตใจ และต้องหมั่นเจริญสมาธิภาวนากันอยู่เสมอด้วย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน พรหมชาลสูตร ว่า

**“ทุลลภญจ มนุสฺสสตฺถํ ความเป็นมนุษย์ หาได้ยาก
พุทฺธรूपปาโท จ ทุลลโภ ความเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้า
หาได้ยาก**

**ทุลลภา ขณสมฺปตฺติ ความถึงพร้อมด้วยขณะสมัย
หาได้ยาก**

กรรมของคนต่ำพระ

๑๕๓

สทุธมโม ปรมทุลลโก พระสัทธรรม หาได้ยากอย่างยิ่ง
ทุลลภา สทุธาสมฺปตฺติ ความถึงพร้อมด้วยศรัทธา
หาได้ยาก

ปพฺพชฺชา จ ทุลลภา การบวช หาได้ยาก

ทุลลภํ สทุธมฺมสฺสวณํ การฟังพระสัทธรรม หาได้ยาก”

ขึ้นชื่อว่าความยากแล้ว การได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ถือว่า
เป็นความยากอันดับแรก ครั้นเกิดมาเป็นมนุษย์ จึงถือว่าได้
ความยากนั้นมาแล้ว ส่วนการเกิดขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
และการได้มาพบพระพุทธองค์ผู้ทรงพระชนมอยู่ ก็ถือว่า
เป็นการยาก การได้ฟังธรรมจากพระพุทธองค์ด้วยแล้ว ยิ่งเป็น
การยากอีก เมื่อฟังแล้วเกิดความศรัทธาเลื่อมใสก็หาได้ยาก
และถ้าใครเกิดศรัทธาแล้วออกบวช ก็ยิ่งหาได้ยาก ดังนั้นเมื่อ
เราได้รับความยากดังที่กล่าวมาแล้วนี้ เราก็ต้องห่วงแหน และ
รักษาไว้ให้ดี อย่าปล่อยให้โอกาสเหล่านี้หลุดลอยไป ดังเช่น
เรื่องที่เคยเกิดขึ้นมาแล้วในอดีต

*ในสมัยนั้น มีพระอรหันต์รูปหนึ่งชื่อ พระลังกิจจะ เมื่อ
มีอายุเพียง ๗ ขวบเท่านั้น ท่านได้บรรลุพระอรหัตในขณะ
ที่พระอุปัชฌาย์กำลังจรดมีดโกนลงไปที่ปลายผมให้ท่าน ท่าน

กรมของคนตาพระ

๑๕๕

บวชเป็นสามเณรอยู่ในราวป่า พร้อมกับภิกษุประมาณ ๓๐ รูป ครั้งนั้นได้เกิดเหตุการณ์ที่เลวร้ายคือ โจรจะจับพระทั้ง ๓๐ รูป นำไปฆ่าเพื่อบูชายัญ ท่านจึงยอมเสียสละชีวิตของตนเอง โดยยอมให้โจรจับไป แต่สุดท้ายโจรทำอะไรท่านไม่ได้ เพราะท่านเป็นพระอรหันต์ผู้มีอานุภาพ จนกระทั่งพวกโจรเกิดศรัทธาและขอบรรพชาทั้ง ๕๐๐ คน ท่านจึงพาไปเฝ้าพระบรมศาสดา พระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมแก่ภิกษุเหล่านั้น ในเวลาจบพระธรรมเทศนา ภิกษุเหล่านั้นได้บรรลुเป็นพระอรหันต์กันทั้งหมด

ต่อมาเมื่อพระสังกัจจะจะมีพรรษาครบอุปสมบทแล้ว จึงไปยังกรุงพาราณสี พร้อมด้วยภิกษุ ๕๐๐ รูป อาศัยอยู่ในป่าอิสิปตนมฤคทายวัน ชาวบ้านพากันไปหาพระเถระ ฟังธรรมแล้วก็มีจิตเลื่อมใสได้ถวายอาคันตุกทาน ในชาวบ้านเหล่านั้นมีอุบาสกคนหนึ่ง ได้ชักชวนมหาชนให้ถวายนิยัตถ์ มหาชนจึงได้เริ่มตั้งนิยัตถ์ตามกำลังของตน

ในกรุงพาราณสี มีพราหมณ์มีจฉาภิภูฏิกคนหนึ่ง มีบุตร ๓ คน คือบุตรชาย ๒ คน และธิดา ๑ คน บุตรคนโตได้อุปาสกเป็นกัลยาณมิตร อุบาสกพาเขาไปหาพระสังกัจจะ เมื่อได้ฟังธรรมที่ท่านแสดง เขาเริ่มเกิดจิตศรัทธาเลื่อมใส ต่อมาเมื่ออุบาสกชักชวนให้ถวายภัตตาหารเป็นประจำแก่ภิกษุรูปหนึ่ง

กรรมของคนต่ำพระ

๑๕๕

บุตรพราหมณ์จึงกล่าวว่า “พวกเราเป็นพราหมณ์ และไม่เคยถวายนิยัตยักตเป็นทานแก่พระสมณะผู้ศากยบุตรเลย เพราะฉะนั้นเราจักไม่ยอมให้” อุบาสกกล่าวว่า “แม้เราผู้เป็นเพื่อนของท่านก็จักไม่ให้กตบ้างหรือ” บุตรพราหมณ์กล่าวว่า “เราเป็นเพื่อนกันทำไมฉันจักไม่ให้” อุบาสกพูดว่า “ถ้าเมื่อเป็นเช่นนั้น สิ่งที่จะจะให้เรา เธอจงถวายแก่ภิกษุรูปหนึ่งเถิด” เขารับคำแล้วจึงนิมนต์ภิกษุมารูปหนึ่งให้มาฉันที่บ้าน

เมื่อวันเวลาผ่านไปอย่างนี้ น้องชายและน้องสาวของเขาเห็นวัตรปฏิบัติของภิกษุทั้งหลาย กอปรกับการได้ฟังธรรม จึงมีความเลื่อมใสยิ่งขึ้นในพระศาสนา และมีความยินดีในการสั่งสมบุญอยู่เป็นนิตย์ คนทั้ง ๓ เมื่อให้ทานตามกำลังทรัพย์อย่างนี้ได้สักการะเคารพนับถือบูชาสมณพราหมณ์ทั้งหลาย ส่วนมารดาและบิดาของพวกเขา เป็นผู้ไม่มีศรัทธา ไม่มีความเลื่อมใส ไม่เคารพในสมณพราหมณ์ ไม่เอื้อเฟื้อ ไม่รู้สึกพอใจในการบำเพ็ญบุญ

พวกญาติของครอบครัวนี้ ได้ขอธิดาของเขามาแต่งงานกับบุตรของผู้เป็นลุง ซึ่งบุตรคนนั้นเมื่อฟังธรรมในสำนักของพระสังฆกิจจะแล้วเกิดความสังเวชจึงขอออกบวช และได้ไปสู่วานของมารดาตนเพื่อฉันกตอาหารเป็นนิตย์ ฝ่ายมารดาผู้ไม่มี

กรรมของคนดำพระ

๑๕๖

ศรัทธา ก็รับเจ้าและชักชวนขอให้สึก ด้วยการนำเด็กธนูสาว มายั่วชวน เมื่อเป็นดั่งนั้น สามเณรรู้สึกกลุ้มใจ จึงเข้าไปหา พระอุปัชฌาย์แล้วกราบเรียนเรื่องราว เพื่อจะขอลาลิขิตา

พระอุปัชฌาย์ เห็นว่าศิษย์เป็นผู้มีอุปนิสัยดีงาม เป็นผู้มี บุญบารมีมาก่อน จึงกล่าวว่า “พ่อเณร รอสักเดือนก่อนเถอะ” สามเณรจึงรับคำท่าน เมื่อผ่านไปได้เดือนหนึ่ง พระอุปัชฌาย์ ก็กล่าวซ้ำอีกว่ารอไปอีกสักกึ่งเดือนเถิด เมื่อกึ่งเดือนผ่านไป สามเณรเข้ามาหาและกล่าวอย่างนั้นอีก พระเถระก็กล่าวอีกว่า “ถ้าอย่างนั้นรอไปสัก ๗ วันเถอะ” สามเณรรอมาหลายครั้งแล้ว แต่ด้วยความเคารพในพระอุปัชฌาย์ จึงรับคำ และรอต่อไปอีก ด้วยคิดว่าคงเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว ภายใน ๗ วันนั้นเอง เรื่องก็ เกิดขึ้น คือที่เรือนของน้ำหญิงของสามเณร ซึ่งจวนจะพังอยู่แล้ว เพราะชำรุดทรุดโทรมมาก เมื่อถูกพายุกระหน่ำเท้านั้นก็พังลง มาทันที

พราหมณ์กับพราหมณี ลูกชาย ๒ คนและลูกหญิง ๑ คน ลูกเรือนพังทับตายไปหมด ในคนที่ตายไปนั้น ฝ่ายพราหมณ์และ นางพราหมณีไปบังเกิดในกำเนิดเปรต ส่วนลูกชาย ๒ คน ลูกหญิง ๑ คน บังเกิดเป็นภุมมเทวา บุตรคนโตมีช้างเป็นพาหนะ บุตร คนเล็กมีรถเทียมด้วยแม่ม้าอัสตรเป็นพาหนะ ลูกหญิงมีวาทอง

กรรมของคนต่ำพระ

๑๕๓

เป็นเครื่องแห่แหน พราหมณ์และนางพราหมณีถือเอาค้อนเหล็กชนิดใหญ่มาทุบกัน ที่ที่ถูกทุบแล้วปรากฏมีผีประมาณเท่าหม้อลูกใหญ่ผุดขึ้นเพียงครู่เดียวเท่านั้น หัวผีแก่เต็มที่แล้วก็แตกออก จากนั้นก็พากันตีหมองและเลือดที่ไหลออกมา พลังต่ำตะคอก ด้วยวาจาหยาบคายต่อกันไป ได้รับความทุกข์ทรมานอย่างนี้อยู่ตลอดเวลา

เมื่อครบกำหนดเวลา สามเณรก็เข้าไปหาพระอุปัชฌาย์กราบเรียนว่า ท่านครับ กระผมผ่านวันที่รับปากกับท่านไปแล้ว ที่นี้ผมจะลาสิกขาแล้วกลับไปอยู่เรือน ขอท่านจงอนุญาตผมเถิด พระอุปัชฌาย์กล่าวว่า “ถ้าอย่างนั้น เมื่อถึงวันแรม ๑๔ ค่ำ เวลาพระอาทิตย์ตกดิน เธอจงมาเถิด” สามเณรเมื่อได้ยินอย่างนั้นก็ดีใจ เผื่อรอให้ถึงวันนั้น เมื่อถึงวันและเวลาที่กำหนดแล้ว พระอุปัชฌาย์จึงพาสามเณรเดินไปหน่อยหนึ่ง แล้วยืนอยู่ด้านอิสิปตนวิหาร สมัยนั้น เทพบุตร ๒ องค์นั้น พร้อมด้วยน้องสาวเดินผ่านไปทางนั้นพอดี ฝ่ายมารดาบิดาของพวกเขาต่างก็ถือไม้ค้อน พูตวาจาหยาบคาย รูปร่างหมองคล้ำ มีเส้นผมยาวรุงรัง สูงราวกับลำตาล มีหมองและโลหิตไหลออกมา น่าเกลียดน่ากลัวพิลึก ติดตามเทพบุตรไป

พระลังกিজจะลำแดงฤทธิ์ให้สามเณรเห็นคนเหล่านั้นที่

กรรมของคนดำพระ

๑๕๘

กำลังเดินไป แล้วให้สามเณรสอบถามพวกที่ไปด้วยยานช้าง เป็นต้น ตามลำดับ คนเหล่านั้นก็กล่าวว่า “ท่านจงสอบถามพวกเปรตที่มาภายหลังเถิด” สามเณรจึงถามเปรตเหล่านั้นว่า “พวกท่านมีสภาพแตกต่างกัน เพราะทำกรรมอะไรไว้”

เปรตเหล่านั้นถูกสามเณรถามอย่างนั้น จึงกล่าวตอบเรื่องราวทั้งหมดว่า “ผู้ซึ่งฆ่าเผือกชาติกฤษณราชที่ดงงามไปข้างหน้า คนนั้นเป็นบุตรคนโตของเรา เพราะเมื่อเป็นมนุษย์ เขาได้ถวายทานแก่กฤษณราช จึงได้รับความสุข ความบันเทิงใจ และผู้ซึ่งรักเทียมด้วยแม่ม้าอัสตร ๔ ตัว แล่นไปท่ามกลาง ผู้นั้นเป็นบุตรคนกลาง เพราะครั้งเมื่อเขาเป็นมนุษย์ เป็นคนไม่ตระหนี่ ได้ถวายทานอยู่เป็นนิตย์ ส่วนเทพนารีที่มีดวงตากลมดงงาม รุ่งเรืองดุจดดาเนื้อทราย ขึ้นวอทองมาข้างหลัง เทพนารีนั้นเป็นธิดาคนสุดท้าย นางมีความสุข เบิกบานใจเพราะผลแห่งทานครึ่งหนึ่ง เขาทั้ง ๓ มีจิตเลื่อมใสจากที่ได้ให้ทานแก่สมณพราหมณ์ทั้งหลาย ส่วนข้าพเจ้าทั้ง ๒ เป็นคนตระหนี่ และต่ำสมณพราหมณ์ทั้งหลาย ผลจึงเป็นอย่างที่เห็นนี้แหละ”

สามเณรได้ฟังดังนั้น จึงเกิดความสลดสังเวชใจ ไม่มีความต้องการด้วยการครองเรือนอีก และเกิดความยินดียิ่งในการอยู่ประพฤติพรหมจรรย์ พระสังกัจจเอระได้บอกกัมมัญฐาน

กรรมของคนต่ำพระ

๑๕๕

แก่สามเณร ท่านตั้งใจทำความเพียรไม่นานนัก ก็บรรลุเป็น
พระอรหันต์

เราจะเห็นว่า ไม่มีอะไรเป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริงได้
สำหรับชีวิต นอกจากบุญและพระรัตนตรัยที่เราได้เข้าถึงเท่านั้น
เมื่อเราได้โอกาสในการทำความดีแล้วก็จะรีบใช้โอกาสนั้นให้เต็มที่
เพราะขณะนี้เราได้ชื่อว่า ได้โอกาสที่หาได้ยากอย่างยิ่งแล้ว
เพราะเราได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ได้มาพบพระพุทธศาสนา ได้ฟัง
ธรรมจนเกิดศรัทธา แล้วเรายังมีโอกาสดำประพฤติธรรม เพื่อ
ขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไปได้ ก็จงรีบไขว่คว้าความโชคตินั้น
เอาไว้ สำหรับท่านใดที่ยังไม่ได้บวช ก็ควรหาโอกาสสักครั้งหนึ่ง
เพื่อมาฝึกฝนอบรมตนเอง ทำความเพียร เจริญสมาธิภาวนากัน
อย่างเต็มที่ ให้สมกับที่เราได้โอกาสอันประเสริฐนี้กัน

